

Reflexie a cosmosului în cartea vieții

Călător în timp,individul a încercat dintotdeauna să depășească granițele teluricului și să se afunde în magnitudinea universului infinit.Purtat pe aripi de poveste și de fantezie,a căutat să exploreze acest nostalgic paradis înveninat în necunoscut,catalogat ca fiind o extensie ,o mare de constelații și de selenar ,un abis de plăsmuiri ale timpului pierdut.

Însă,într-un moment de cugetare,mânat de dorința nestăvilită de a vedea dincolo de aparențele rigide și de idealuri mult prea vagi ,cosiderand că știe deja suficiente detalii despre tot ceea ce îl înconjoară,a ajuns la o răscruce de drumuri și a contemplat melancolic asupra acestei lupte acerbe cu existența ,în mintea sa apărând treptat întrebări precum :ce este cu adevărat universul?Ce oază de lumina și de iluzoriu ascunde de fapt acest diafan portal etern spre răsărit?

Dincolo de ipotezele banale ce limitează grandoarea universului la un cerc restrâns de componente:comete ,constelații,stele,lună,planete etc,acesta cuprinde între filele sale mai mult decât o simplă restrospectivă asupra cosmicului,căci în ansamblu reprezintă o bătaie între două inimi: sempitern și efemer,cunoscut și neexplorat ,terestru și astral.

La suprafață, universul întruchipează sărutul dulce al razelor dimineții ce se revarsă peste bolta nesfârșită, un astru solitar ce caută neconținut drumul către nemurire , o lacrimă cristalină a norilor încununați de greutatea văzduhului ,un meteorit ce străbate veacuri întregi pentru a putea să se bucure o secundă de îmbrățișarea trecătoare a cerescului,o fuziune între palpabil și abstract,între meditație și reverie.

Înaintând în acest melanj învăluit în obscur, galaxiile încep să își deschidă orizonurile , încercând să se elibereze din brațele puternice ale pragmaticului,iar tiparul construit se disipă treptat,conturând o diferită perspectivă de interpretare a neantului:universul este acum un martor tăcut al trăirii,un jurnal al realității ulterioare ,o clepsidră învăluită în amintirile difuze ale himerelor timpului,un univers paralel ce izvorăște din curiozitatea uzualului,un labirint de culori vibrante și ecouri pătrunzătoare ce oglindesc imaginea renașterii,un simplu suflet de ceară într-o mare de lumini .

Învăluit în întuneric, cel mai difuz colț al cosmosului se află o reflexie a destinului :contrastul dintre universul nemărginit,caracterizat de divinitatea absolută și ființa umană neînsemnată ,ce

este redusă la condiția de muritor și renaște din cenușă idealului creator, metamorfozându-se într-o enigmă pe pânza veacurilor apuse. De la naștere și până la fatalitate ,omul este o simplă stea pe cerul vieții ce adună “vise” și le păstrează trainic în cartea lumii ,fiind captiv într-un dedal ancorat în utopie .

Însă,din dorința de a se proiecta pe fundalul eternității,fiecare persoană își făurește propriul colț de rai ,un spațiu feeric al realității ulterioare ce domină individualitatea sorții , un refugiu ascuns de trecerea implacabilă a timpului,cât și o armonizare între grațitudine,puritate și reverie.

Totuși ,nu spațiul în sine este nucleul creației,ci semnificația oferită acestuia pentru că frumusețea se reflectă tocmai prin ochii iubitorului de viziune,dornic să exploreze această amprentă a sufletului nemuritor .

Cine ar fi crezut că o explozie neașteptată, o vibrație spontană între transparență și irealitate ar putea da naștere unui fenomen atât de complex,unui spațiu modelat într-o infinitate de umbre intitulat scurt”univers”, ce adăpostește întreaga comoară a existenței .